

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз Пр 13/2020
16.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић као записничарем, у прекршајном поступку окривљеног АА, због прекршаја из члана 332. став 1. тачка б) у вези члана 36. став 4. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Пtz бр.261/20 од 04.06.2020. године, поднетом против правноснажних пресуда Прекршајног суда у Нишу 17 Пр.бр.4881/18 од 04.03.2020.године и Прекршајног апелационог суда, Одељење у Нишу, II 204 Прж.бр.6937/20 од 03.04.2020.године, у седници већа одржаној дана 16.06.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Пtz бр.261/20 од 04.06.2020. године као основан, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Прекршајног суда у Нишу 17 Пр.бр.4881/18 од 04.03.2020.године и Прекршајног апелационог суда, Одељење у Нишу, II 204 Прж.бр.6937/20 од 03.04.2020.године, тако што Врховни касациони суд, према окривљеном АА, због прекршаја из члана 332. став 1. тачка б) у вези члана 36. став 4. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, на основу члана 248. став 1. тачка б) Закона о прекршајима, **ОБУСТАВЉА** прекршајни поступак.

Трошкови прекршајног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Пресудом Прекршајног суда у Нишу 17 Пр.бр.4881/18 од 04.03.2020.године окривљени АА је оглашен одговорним због прекршаја из члана 332. став 1. тачка б) у вези члана 36. став 4. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, за који прекршај је осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 динара. Истом пресудом окривљеном су изречена два казнена поена, а обавезан је и на плаћање трошкова прекршајног поступка – паушала.

Пресудом Прекршајног апелационог суда, Одељење у Нишу II 204 Прж.бр.6937/20 од 03.04.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца

окривљеног, а пресуда Прекршајног суда у Нишу 17 Пр.бр.4881/18 од 04.03.2020.године потврђена.

Против наведене правноснажне пресуде, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Пtz 261/20 од 04.06.2020. године, због битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. и 4. у вези члана 93. став 1. и члана 158. став 1, члана 159. и члана 160. став 6. у вези става 1. и 2. Закона о прекршајима, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и преиначи побијане пресуде тако што ће прекршајни поступак против окривљеног АА обуставити на основу члана 248. став 1. тачка 6. Закона о прекршајима.

Врховни касациони суд је, након што је о седници већа обавестио Републичког јавног тужиоца у смислу члана 286. став 2. Закона о прекршајима, одржао седницу већа, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је основан.

Основано се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. и 4. Закона о прекршајима.

Ово стога што о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа и самих тих исправа, те због тога што првостепени суд није применио одредбе члана 93. став 1. и члана 158. став 1, члана 159. Закона о прекршајима, и што је погрешно применио одредбе члана 160. став 6. у вези става 1. и 2. Закона о прекршајима, на који начин је повредио право на одбрану окривљеног, а што је утицало на доношење законите и правилне одлуке.

Одредбом члана 93. став 1. Закона о прекршајима прописано је да се пре доношења одлуке окривљеном мора дати могућност да се изјасни о чињеницама и доказима који га терете, те да изнесе све чињенице и доказе који му иду у корист.

Из списка предмета произилази да је окривљеном АА достава позива ради саслушања покушана 21.06.2018.године, на адресу село ..., када је на повратници наведено „непотпуна адреса“, те да је извршена провера адресе становања преко ПУ Ниш, а из извештаја ПУ Ниш бр.726/19 од 05.10.2019.године је утврђено да је теренском провером установљено да окривљени станује у селу ..., Улица ... бб, на којој адреси има и пријављено пребивалиште, након чега суд упућује позив у ком назначује адресу „..., ..., нема улице бб“, а на коверти назначује адресу ПР ТР „ББ“, ..., Булевар ..., где је на повратници наведено да је достава покушана дана 13.12.2019.године, те да је „остављено обавештење у сандучићу“, и да писмо није могуће уручити јер је „адреса недовољна“. Прекршајни суд у Нишу је дана 30.12.2019.године донео наредбу о истицању писмена на огласној табли суда, у којој је наведено да је окривљеном АА остављено обавештење да треба да преузме писмено у писарници Прекршајног суда у Нишу у року од 15 дана од дана 13.12.2019.године када је достава покушана. Даље је наведено да како је рок од 15 дана протекао дана 27.12.2019.године, а писмено није преузето, исто се истиче на огласну таблу суда 8 дана, почев од дана 30.12.2019.године.

Из службене белешке поступајућег судије Прекршајног суда у Нишу од дана 09.01.2020.године је утврђено да је писмено – позив за изјашњење окривљеног истакнуто на огласној табли суда почев од дана 30.12.2019.године, уклоњено са огласне табле суда дана 08.01.2020.године.

Из наведеног произилази да окривљеном није уредно уручен позив.

Међутим, првостепени и другостепени суд наводе да се окривљени позивима није одазивао, нити је свој изостанак оправдао, те да је избегавао одазивање суду, а због чега су се према ставу суда стекли услови за истицање писмена – позива, на огласној табли суда, сходно члану 160. став 2. и 6. Закона о прекршајима.

Дакле, у конкретном случају, разлози изнети у побијаним пресудама о одлучној чињеници – да је окривљени избегавао пријем позива, нису основани, посебно имајући у виду чињеницу да окривљеном није покушана достава писмена преко адресе село ..., Улица ... бб, на којој је пријављен, а која је наведена у извештају ПУ Ниш број 726/19 од 05.10.2019.године, већ на адресу село ..., где је на повратници наведено „непотпуна адреса“, па онда на адресу ПР ТР „ББ“, ..., Булевар ..., на којој адреси није било могуће извршити уредну доставу јер је на повратници наведено да је „адреса недовољна“, а из списка предмета произилази да је суд за ову адресу сазнао на основу података из Централног регистра обавезног социјалног осигурања од 02.03.2020.године, дакле три месеца након слања позива окривљеном и истицања писмена на огласну таблу суда. На овај начин побијаном пресудом је учињена и повреда закона из члана 158. став 1., и члана 159. став 1. Закона и прекршајима којима је прописано да се писмено за које је у овом закону одређено да се лично доставља, предаје непосредно лицу коме је упућено на адресу на којој је пријављено или коју је саопштило надлежном органу приликом откривања прекршаја, односно да ако се достављање врши на радном месту лице коме се писмено има лично доставити, а то лице се ту не затекне, достављање се може извршити предајом писмена лицу овлашћеном за пријем поште или било ком другом лицу које је запослено код истог послодавца на истом месту, а која су дужна да приме писмено, и тиме се сматра да је достављање извршено, што у конкретном случају није испуњено јер окривљени ни на једној од адреса на које је суд слао писмена иста није примио, а суд никада није слао писмено на адресу на којој је окривљени пријављен, у селу ..., Улица ... бб, па самим тим није ни извршена уредна достава писмена окривљеном.

Поступајући на овај начин, прекршајни суд је учинио битне повреде одредаба прекршајног поступка из члана 264. став 2. тачка 3. и 4. Закона о прекршајима, које је у непосредној вези са повредом права на одбрану (члан 93. ЗП) што се основано истиче у поднетом захтеву, обзиром да му позив за саслушање није достављен, те му није ни дата могућност да се изјасни о чињеницама и доказима који га терете, односно да изнесе чињенице и доказе који му иду у корист, уз погрешан закључак другостепеног суда да су се стекли услови да се позив окривљеном истакне на огласној табли суда у смислу члана 160. став 2. и 6. Закона о прекршајима.

Због напред наведених учињених битних повреда одредаба прекршајног поступка побијану пресуду требало би укинути, а предмет вратити првостепеном прекршајном суду на поновно одлучивање.

Међутим, одредбом чланом 84. став 1. Закона о прекршајима прописано је да се прекршајни поступак не може покренути нити водити ако протекне једна година од дана када је прекршај учињен, а ставом 7. истог члана прописано је да покретање и вођење прекршајног поступка застарева у сваком случају кад протекне два пута онолико времена колико се по закону тражи за застарелост.

Како је прекршај за који је окривљени АА оглашен кривим учињен дана 10.04.2018. године, то је сходно одредби члана 84. став 7. Закона о прекршајима апсолутна застарелост вођења прекршајног поступка у конкретном случају наступила протеклом дана 10.04.2020. године, а из ког разлога је Врховни касациони суд, будући да је побијану пресуду требало укинути и предмет вратити прекршајном суду на поновно одлучивање, исту преиначио и применом члана 248. став 1. тачка 6. Закона о прекршајима обуставио прекршајни поступак против окривљеног због прекршаја из члана 332. став 1. тачка б) у вези члана 36. став 4. Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Имајући у виду да је против окривљеног обустављен прекршајни поступак, то је Врховни касациони суд одлучио да трошкови прекршајног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а на основу члана 141. став 2. Закона о прекршајима.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је нашао да је захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца основан, па је на основу члана 286. став 1. и члана 287. став 4. у вези члана 248. став 1. тачка 6. Закона о прекршајима донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић